

தமிழிலக்கியங்கள் கூறும் இழிசினன்

மு. அனு அ. *

அ தமிழ்த்துறை, காவேரி மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்சிராப்பள்ளி-620018, தமிழ்நாடு, இந்தியா

"Outcast" as Indicated in Tamil Literature

M. Anu a,*

a Department of Tamil, Cauvery College for Women (Autonomous), Tiruchirappalli-620018, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
anupower1986@gmail.com

Received: 01-10-2021
Revised: 24-05-2022
Accepted: 31-05-2022
Published: 10-08-2022

ABSTRACT

During the Sangam period, Tamil Nadu flourished in all fields like literature, art, civilization, and politics. It is the Sangam literature that helps us to understand that famous society. That literature is full of historical sources, biographical events of the people, and internal and external events. The superiority of a country is determined by the lifestyles of its people. The literature that appeared in each period indicates the lifestyles of the people who lived in that period. The Sangam period, hailed as the golden age in the history of Tamil Nadu, had many special features. The Sangam literature that appeared at that time was also considered the cultural treasury of the people. It is also possible to clearly understand the lifestyles of the people of that time as described in the literature. There are ups and downs in the lives of the people of this era, where there is a lot of pride and fame. Tolkappiyam belongs to the early period of Tamil literary history. Both the studies of agathinai (internal life) and the genetics of Tolkaapiyam provide some information about the Varna system (sub divisions). The agathinai came to talk about the study of dividing them into four categories, namely king, noble, merchant, and servant. All these four are mentioned as "Eval Marapinar" (Commanding Lineage). That is, from Nachinarkinyar's explanation that "the business of inciting others is their own," it is clear that there was a section in society that obeyed the incitement of the four clans. This research paper tries to investigate the literature saying that the people who are engaged in this search are outcasts, their professional method, and the Varna (class) system of that time.

Keywords: Puliyan, Kutreval, King, Antanar, Merchant, Velalar, Tholkappiyam

முன்னுரை

இழிசினன் என்பதற்கு 'புலைமகன் தாழ்ந்தோன்' என்று தமிழ் அகராதி பொருள் தருகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் 'இழிசினன்' என்ற சொல்லின் பொருள் தவறாகவே கொள்ளப்பட்டுள்ளது என்பர் சான்றோர். இழிசினன் என்ற இச்சொல்லானது இழி சினன் (இழி + சினன் = இழிசினன்) என்று இரு சொற்களாகப் பிரியும். இங்கு 'இழி' என்பதன் பொருள் 'இறங்கு' அல்லது 'இறங்குதல்' என்பதாகும். சங்க இலக்கியங்களில் 'இழிவு' என்ற சொல்லிற்குரியப் பொருளை,

"காண்டல் விருப்பொடு தளர்புதளர்பு ஓடும்

புங்கட் புதல்வனை நோக்கி நெடுந்தேர்

தாங்குமதி வலவ! என்று இழிந்தனன், தாங்காது

மணிபுரை சச்வாய் மார்க்கம் சிவணப்

புல்லிப் பெரும! செல்இனி அகத்து”

என்ற பாடலில் தேரினை நிறுத்துமாறு கூறி ‘இறங்கினன்’ என்பதற்கு ‘இழிந்தனன்’ என்றாகுறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“தலையின் இழிந்த மயிரனையர் மாந்தர்

நிலையின் இழிந்தக் கடை”

என்ற திருக்குறளில் ‘இழிந்த மயிர்’ என்பது கீழே விழுந்த மயிர் என்ற பொருளைத் தருகின்றது (Parimelalhagar, 2007). எனவே சங்ககாலத்தில் இழி என்ற சொல் இறங்கு, விழு என்ற பொருள் தருவதை அறியமுடிகின்றது. ‘சினன்’ என்ற சொல் அறிவுடையோன் என்ற பொருளைத் தருகிறது. இன்றைய அகராதிகள் கூடச் ‘சினன்’ என்ற சொல்லிற்குப் புத்தன், அருகன் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. எனவே இழிசினன் என்ற சொல்லானது கீழிறங்கும் அறிவுடையோன் என்ற பொருளைத் தருவதை அறியமுடிகின்றது. எனினும் சங்க இலக்கியங்களில் இருவேறுபட்ட கருத்துக்கள் நிலவுவதையும் காணமுடிகின்றது.

சிறந்த குடிகள்

பொதுவாக இலக்கியங்கள் அந்தந்த காலங்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் கருவியாகச் செயல்படுகின்றன. ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சிறந்த குடிகளைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது,

“துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன் என்று

இந்நான் கல்லது குடியும் இல்லை

ஒன்னாத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி

ஒளிறுஏந்து மருப்பின் களிறு எறிந்து வீழ்ந்தெனக்

கல்லே பரவின் அல்லது

நெல் உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இல்வே!”

என்ற இவ்வரிகளில் புலவர் மாங்குடி கிழார் துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன் என்ற நான்கு குடிகளே சிறந்த குடிகள் என்றும் பறையன், துடியன் போன்ற சிறந்த குடிகளே இல்லை என்றும் அவர்களைப் போற்றி பாடியுள்ளார் (Avvai Duraisamy pillai, 2010). பறை போன்ற தோலுடன் தொடர்புடையவர்களின் சிறப்பினைக் காட்டும் பல பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன (Narayanasamy Iyer, 1867).

பறைக்குப் பலியிடுவதன் மூலமாக தெய்வத்திற்கு நிகராகப் பறை கருதப்பட்டதனைப் பதிற்றுப்பத்தில் இடம்பெறும் பின்வரும் பாடலில் காணலாம்.

“கடம்பு அறுத்து இயற்றிய வலம்படு வியன்பனை

ஆடுநர் பெயர்ந்து வந்து அரும்பலி தூஉம்

கடிப்புக் கண் உறூஉம் தொடத்தோள் இயவர்”

அரசு செய்திகளை மக்களிடம் பறையும் அதாவது கூறும் அதே பறையர்களே, மணவிழாவில் பறை இசைத்தும், இறப்பு நிகழ்வில் பறை முழங்கியும், போரினைப் பறை அறைந்து தொடங்கிவைத்தும் இருந்தார்கள் (Avvai Duraisamy pillai, 2008). இத்தகையவர்களை இன்றைய வருண அடுக்குகளில் கீழ் நிலைப்பட்டவர்களாக இருப்பது போன்ற நிலை அன்றில்லை என்று நினைக்கும் போது சில இடங்களில் அவர்களைப் பற்றிய செய்திகள் முற்றிலும் மாறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது.

துடி, பறை என்னும் தோல் கருவிகளை இயக்குபவர்களைத் துடியர், பறையர் என்பர். இவர்கள் 'இழிசினர்' என்றும் 'இழிபிறப்பாளர்' என்றும் இலக்கியங்களில் சுட்டப்படுவதை,

“துடியெறியும் புலைய எறிகோல் கொள்ளும் இழிசின”

“பூக்கோல் இன்று என்று அறையும் படிவாய்த் தண்ணுமை

இழிசினன் குரலே”

“இழிபிறப்பாளன் கருங்கை சிவப்ப வலிதூரந்து சிலைக்கும்

வன்கண் கடுத்துடி”

“கபட்டில் நிணக்கும் இழிசினன் கையது போழ்தூண்டு ஊசியின்

விரைந்தன்று”

என்ற வரிகள் வழி அறியமுடிகின்றது (Avvai Duraisamy pillai, 2010). இழிசினர் என்றும் இழிபிறப்பாளர் என்றும் அழைக்கப்படும் இவர்களின் தொழில் பறை மற்றும் துடியறைதல், தோல் பொருட்களைப் பழுதுபார்த்தல் என்று தோல் தொழிலோடு இணைந்ததாகத் தமிழிலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

புலையர்

புலையன் என்பது ஏசுத்தக்க இழிசொல்லாக இலக்கியத்தில் சில இடங்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது. இதனை கலித்தொகை (72-4,311-2) பாடல்வரிகளில் காணமுடிகின்றது. பறையர், துடியர், பாணர் ஆகியோரும் புலையர் என அழைக்கப்படுவதை,

“புலையன் பேழ்வாய்த் தண்ணுமை இடந்தொட்டன்ன

அருவி இழிதரும் பெருவரை நாடன்”

“மலையமா பெருந்துடி கறங்கப் பிறபுலம் புக்கவர்” (Narayanasamy, 1952)

“புதுவன ஈகை வளம்பாடிக் காலின் பிரியாக் கவிதைப்

புலையன்தன் யாழின்”

என்ற வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன (Anantharaman, 1984). இவர்கள் மட்டுமன்றி, சுடுகாடு காக்கும் வெட்டியான், துணி வெளுக்கும் வண்ணான் ஆகியோரும் புலையன், புலைத்தி என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளதை,

“கள்ளி போகிய களரி மருங்கின வெள்ளினிறுத்த

பின்னறக் கள்ளொடு புல்லகத்திட்ட சில்லவிழ்

வல்சி புனையனேவப் புல்மேல்

அமர்ந்துண்டு அழல்வாய்ப் புக்க

முன்னும் பலர் வாய்த்திராஅர் பகுத்துண்டேரே” (Avvai Duraisamy pillai, 2010)

“அடியியல் விழுவின் அழங்கல் மூதூர் உடையோர் பான்மையின்

பெருங்கை தூவா வறனில் புலைத்தி

எல்லின் தோய்த்த புகாப்புக்

கொண்ட புன்பூங் கலிங்கம்”

(Narayanasamy, 1952)

என்ற சங்க இலக்கிய வரிகள் எடுத்துரைப்பதன் வாயிலாக அன்றையச் சமூக அமைப்பில் பறையர், துடியர், பாணர், வண்ணார், வெட்டியான் போன்ற வேலைசெய்யும் பிரிவினர்களை இழிநிலைப் பிரிவினராகக் கருதப்பட்டுள்ளார்களோ என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

உழுதுண்பவர்கள்

நெற்கதிரை அறுவடை செய்யும் மக்கள் பறையை முழக்கிக் கொண்டே அறுவடை செய்ததாக இலக்கியங்கள் பதிவுசெய்துள்ளன.

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇக்

கண்மடல் கொண்ட தீந்தேன் இரிய”

(Avvai Duraisamy pillai, 2010)

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை

வெரீஇப் பழனப் பல்புள் இரிய”

“வெண்ணெல் அரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுமை

பன்மலர்ப் பொய்கைப் படுபுள் ஓப்பும்”

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇச்

செங்கண் எருமை இனம்பிரி பொருத்தல்”

“ஓலிந்த பகன்றை விளைந்த கழனி

வன்கை வினைஞர் அரிபறை”

என்ற சங்க இலக்கிய வரிகளை உற்றுநோக்கும் பொழுது அன்றைய விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் பறை என்ற கருவியைக் கையாண்டுள்ளதால் அவ்வினத்தினர் வேளாண் குடியினராக இருக்க வாய்ப்புள்ளதாகக் கருத தோன்றுகின்றது (Kantaiyappillai, 2008a). பறையறைபவர்கள் இழிந்தவர்கள், புலையர்கள் என்னும் போது இங்கு அறுவடைத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களும் இழிநிலை மக்களாக இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து நிலவுகிறது.

உழுதுண்பவர்களான இவர்களை ‘வன்கை வினைஞர்’ என்று மரைக்காஞ்சி உரைப்பது போல வேறு சில இடங்களில் நெல் வயல்களில் களை பறிப்பவர்களையும், வேலை செய்பவர்களும் வன்கை வினைஞர் என்றும் ‘கடைசியர்’ என்றும் சுட்டப்படுகின்றனர்.

“கைவினை மாக்கள்தம் செய்வினை முடிமார்

சுரும்புண மலர்ந்த வாசங் கீழ்ப்பட நீடின வரம்பின்”

(Kantaiyappillai, 2008b)

“கொண்டைக் கூழைத் தண்தழைக் கடைசியர்

சிறுமாண்..... நீடு கதிர்க் கழனி துடு

தடுமாறும் வன்கை வினைஞர்”

(Avvai Duraisamy pillai, 2010)

“கடிமலர் களைந்து முடிநாறு அழுத்தித்தீ

தொடிவளைத் தோளும் ஆகமும்

தோய்ந்து.....சின்மொழிக் கடைசியர் வெங்கண்

தொலைச்சிய விருந்தின் பாணி”

என்ற இவ்இலக்கிய வரிகள் விவசாயத் தொழிலில் நேரடியாக உடல் உழைப்பில் ஈடுபட்டவர்களை ‘கடைநிலை’ மக்கள் என்பதை ‘கடைசியர்’ என்ற சொல்லால் புலனாக்குகிறது (Swaminatha Iyer, 2015).

மருத நிலங்களில் வாழும், உழுதுண்பவர்களாகிய சிறுநில உடைமையாளர்களே 'உழவர்' என்று சுட்டப்படும் சொல்லுக்கு உரியவர்களாகத் தெரிகிறார்கள்.

"வாழ்தலின் வருஉம் வயல்வளவன் அறியான்

வீழ்குடி உழவன் வித்துண்டாங்கு"

(Avvai Duraisamy pillai, 2010)

"ஈரச்செவ்வி உதவின வாயினும் பல்லெருத்துள்ளும்

நல்லேருது நோக்கி வீறுவீறாயும் உழவன் போல"

(Avvai Duraisamy pillai, 2010)

"வைகுபுலர் விடியல் மைபுலம் பரப்பக்

கருநனை அவிழ்ந்த ஊமுறு

முருக்கின்..... கழனியேர் புகுத்துக் குடுமிக்

கட்டிய படப்பையொடு மிளிர

அரிகால் போழ்ந்த தெரிபகுட்குழவர்"

நிலம், ஏர், எருது ஆகிய உற்பத்திச் சாதனங்களை உழவர்கள் உடைமையாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை மேற்காணும் வரிகள் விளக்குகின்றன (Kantaiyappillai, 2008b). இவற்றை உற்று நோக்கும் போது விவசாய உற்பத்தியில் உடல் உழைப்பின் வாயிலாக ஈடுபட்ட மக்கள் 'கடைநிலை' மக்களாக, நிலை உடைமையற்றவர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது (Sakdhidhaasan Suppiramaniyan, 2008).

தமிழிலக்கியங்களில் புலையர், பறையர், கடைசியர் என்று சுட்டிச் சொல்லப்பட்டவர்கள் தாழ்ந்த இனத்தவராக, நில உடைமையற்ற விவசாயக் கூலிகளாக, இன்றைய பள்ளர் பறையர் இனமக்களின் முன்னோர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பதற்கான ஆதாரங்கள் தமிழிலக்கியங்களில் காணப்பெறுகின்றன. சீவகசிந்தாமணி ஏமாங்காத நாட்டின் வளம் பற்றிக் கூறும்போது நஞ்சை நிலத்தில் நிகழும் விவசாய உற்பத்தி பற்றி விரிவாகப் பேசுகின்றது. அங்கு உழவு முதல் அறுவடை ஈறாக உள்ள விவசாயத் தொழிலைச் செய்பவர்கள் 'கடைசியர்' என்றே அழைக்கப்படுவதை,

"சேறமை செருவினுள் செந்நெல் வான்முளை

நாட்செய்வார் கூறிய கடைசியர்

குழாங்கொண் டேகுவார்"

"வளைக்கையால் கடைசியர் மட்டு வாக்கலின்

திளைத்தவர் பருகிய தேறல் தேங்குழிக்....."

என்ற வரிகள் வழி அறியமுடிகின்றது (Somasundranaar, 2003).

ஈ, தா, கொடு

"ஈ என் கிளவி இழிந்தோன் கூற்றே

தா என் கிளவி ஒப்போன் கூற்றே

கொடு என் கிளவி உயர்ந்தோன் கூற்றே"

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா, இழிந்தவன் தன்னைவிட உயர்ந்தவனிடம் ஒரு பொருளை வேண்டிக் கேட்பதற்கு 'ஈ' என்ற சொல்லையும் தனக்குச் சம நிலையில் இருப்பவனிடம் கேட்கும்போது 'தா' என்ற சொல்லையும் உயர்ந்தவன் தன்னைவிட தாழ்ந்தவனிடம் கேட்கும்போது 'கொடு' என்ற சொல்லையும் சொல்ல வேண்டும் என்று தொல்காப்பியர் சொல்வதன் வழி இழிந்தவன் ஒப்போன் உயர்ந்தவன் என்ற படிநிலைகளைக் குறிப்பதை உணரமுடிகின்றது (Ilampuranar, 2003a). சங்க

இலக்கியங்களில் வரும் இழிசினன், இழி பிறப்பாளன், உயர்ந்தோன், தாழ்ந்தோன், மேற்குடி, கீழ் குடி, புலையன் போன்ற சொற்கள் அக்காலத்தில் வருண பாகுபாடு இருந்ததை உணர்த்துகின்றன.

“வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பாலுள்ளும்

கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்

மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கண் படுமே”

என்ற புறநானூற்றின் வரிகள் வெளிப்படையாகவே கூறுகின்றது (Avvai Duraisamy pillai, 2010). தொல்காப்பியத்தில் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் ஆகிய நான்கு வருணங்களுக்குரிய உரிமைகள் மற்றும் தொழில்கள் பற்றிய சூத்திரங்களைக் காணமுடிகிறது. எனவே தமிழகத்தில் தொல்காப்பியர் காலத்தில் நான்குவகை வருண பேதம் இருந்தது என்று உறுதியாகக் கூறலாம். மேலும் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிட்டு இருக்கும் இழிந்தோன், ஒப்போன், உயர்ந்தோன் என்ற சொற்களை வைத்துப் பார்க்கும் போது தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே உயர்ந்தோன், தாழ்ந்தோன் என்ற படிநிலையும் இருந்துள்ளது என்றே எண்ணவேண்டி உள்ளது (Ilampuranar, 2003b)..

வச்சணந்திமாலையும் வருண பேதமும்

வச்சணந்திமாலை என்பது 12-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு இலக்கண நூலாகும். வெண்பா பாட்டியல் என்று மற்றொரு பெயரும் இந்நூலுக்கு உண்டு. தமிழிலக்கிய இடைக்கால வரலாற்றில் வரும் இந்நூலை எழுதியவர் குணவீரபண்டிதர். தனது ஆசிரியருக்குக் கௌரவம் செய்ய வேண்டி வச்சணந்தி என்ற தனது ஆசிரியர் பெயரால் இந்நூலை இயற்றினார்.

பாட்டியல் என்றால் சிற்றிலக்கியங்களில் பிரபந்தங்கள் போன்ற நூல்களுக்கு இலக்கணம் கூறும் நூலாகும். பொதுவாக நான்கு வருணத்தை (அந்தணர், அரசர், வைசியர், சூத்திரர்) மையமாக வைத்து பாட்டுடைத்தலைவனது வருணத்திற்குத் தகுந்தவாறு பா புனைய வேண்டும் என்பது இந்த பாட்டியல் நூலின் மையக் கருத்தாகும். வச்சணந்தி மாலை என்னும் வெண்பாப் பாட்டியல் என்ற இந்நூலில் மொழியியல் என்ற பகுதியில் 8ஆம் பாடலில் வருணப்பொருத்தம் என்ற தலைப்பின் கீழ் வருண வேறுபாடு இருந்துள்ளதைப் பதிவுசெய்துள்ளது (Puliyur Kesigan, 2009).

“ஒழியா வுயிரனைத்து மொற்று முதலாறும்

அழியா மறையோர்கா மென்பர் - மொழியும்

அடைவேயோ ராறு மரசர்க்கா மென்பர்

படையாத சாதிகளின் பண்பு”

“பண்பார் வணிகர்க்காம் பாங்கி லவறனக்கள்

மண்பாவுஞ் சூத்திரர்க்கா மற்றையவை - நண்பால்

அரனரிசேய் மால்கதிர்கூற் றாய்மழைபொன் மொய்க்கும்

பிரமன் படைப்புயிர்க்குப் பேசு”

என்ற பாடல்களில் இந்த வருணத்திற்கு இந்த எழுத்துக்கள் வைத்துப் பாடவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ, க, ற, ச, ஞ, ட, ண, - என்ற பதினெட்டு எழுத்துக்களும் அந்தணர்களுக்கானவை. த, ந, ப, ம, ய, ர - என்ற ஆறு எழுத்துக்களும் அரசர்களுக்கானவை. ல, வ, ற, ன - என்ற நான்கு எழுத்துக்களும் வைசியர்களுக்கானவை. ழ, ள - என்ற இரண்டு எழுத்துக்களும் சூத்திரர்களுக்கு அதாவது வேளாளர்களுக்கானவை என்று பதிவு செய்துள்ளது. மேலும் இந்நூலில் பிராமணர்களுக்குரியப் பா வெண்பா, அரசனுக்குரியப் பா ஆசிரியப்பா, வைசியருக்குரியப் பா கலிப்பா, சூத்திரர்களுக்குரியப் பா வஞ்சிப்பா என்றும் வரையறை செய்கின்றது.

மேலும் அந்தணர் இயல்பு, மன்னர் இயல்பு, வைசியர் இயல்பு, சூத்திரர் இயல்பு என்று நான்கு வகையான வருணத்தினருக்கும் இன்ன இன்ன இயல்புகள் என்றும் கூறுகின்றது.

“பார்திகழு மூவர் பணித்த பணியொழுகல்

ஏருழுத லீதல் பிழையாமை - பார்புகழ்க்

கோட்ட மிலாமை யொருமைக் குணம்பிறவும்

காட்டினார் சூத்திரர்தம் கண்”

என்ற பாடலில் அந்தணர், அரசர், வைசியர் ஆகியோர் சொன்ன பணிகளைச் செய்தல் சூத்திரர்கள் கடமை என்று நூலாசிரியர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து வருண பேதமும் உணர்ந்தோன் தாழ்ந்தோன் என்ற நிலையும் அன்றும் இருந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

முடிவுரை

பண்டைத் தமிழர் வரலாற்றைப் பற்றி எழுதும்போது ‘கல்தோன்றி மண்தோன்றா காலத்தே முன்தோன்றிய மூத்தகுடி’ என்று சொல்வார்கள். அந்த மூத்தகுடியில் இப்போது உள்ளதுபோல் பிறப்பால் உண்டான வர்ணபாகுபாடு இல்லை என்பதும், அது தொழில் சார்ந்த பாகுபாடு என்பதும் புலனாகிறது. உண்மையில் சங்ககாலத்தில் தமிழரிடையே இருந்த வர்ணபாகுபாடானது அவரவர் தொழில் முறையால் உண்டானதா அல்லது பிறப்பால் உண்டானதா என்று அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடியாத சூழ்நிலைதான் இன்று நிலவுகின்றது. இழிசினனாக இருந்தாலும் சரி, இழிப்பிறப்பாளனாக இருந்தாலும் சரி, உயர்ந்தவனாக இருந்தாலும் சரி, உயர்த்தப்பட்டவனாக இருந்தாலும் சரி, தாழ்ந்தவனாக இருந்தாலும் சரி, தாழ்த்தப்பட்டவனாக இருந்தாலும் சரி எது எவ்வாறாயினும் தமிழால் தமிழர்களாக என்றும் இணைந்திருப்போம்.

References

- Anantharaman, (1984) Kalithogai Moolamum Uraiyum, New Century Book House, Chennai, India.
- Avvai Duraisamy pillai, S., (2008) Pathitruvalu, Poompuhar Pathippagam, Chennai, India.
- Avvai Duraisamy pillai, S., (2010) Purananooru Moolam Uraiyum, Poompuhar Pathippagam, Chennai, India.
- Ilampuranar, (2003a) Tholkappiyam Sollathikaram- Ilampuranar Urai, First Edition, Saradha pathippagam, Chennai, Tamil Nadu, India
- Ilampuranar, (2003b) Tholkappiyam Porulathikaram- Ilampuranar Urai, First Edition, Saradha pathippagam, Chennai, Tamil Nadu, India
- Kantaiyappillai, N.C., (2008a) Pathupattu, New Century Book House, Chennai, India
- Kantaiyappillai, N.C., (2008b) Agananooru, New Century Book House, Chennai, India
- Narayanasamy Iyer, A., (1867) Natrinai, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Tirunelveli, India.
- Parimelalhagar, (2002) Thirukural, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Puliyur Kesigan, (2009) Puraporul Venbamalai, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Sakdhidhaasan Suppiramaniyan, (2008) Kurunthogai, New Century Book House, Chennai, India
- Somasundranar, P.V., (2003) Seevaga Sinthamani moolamum uraiyum, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Tirunelveli, India.
- Swaminatha Iyer, U.Ve., (2014) Silapathikaram, U.V.SA., Library, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License